

Duda Paiva o predstavi Love Dolls

RADIO SLOVENIJA 3, 18. 09. 2009, ODER, 14:05

PETRA TANKO: Love Dolls, lutkovna predstava za odrasle, je črna komedija, ki s kombiniranjem tragike in igrivega humorja v estetsko dovršenem gledališkem jeziku govori o osamljenosti, strahu, odpovedi, znanim pridevnikom k bivanju posameznika dandanes. V središče postavlja odnos med moškim in lutko za ljubezen, po domače napihljivo Micko in so dogaja v, tako imenovanem, hotelu za ljubezen, temačnem podzemnem prostoru, nekje vmes med kripto, ječo in ljubezenskim gnezdrom. Predstava je nastala v soprodukciji Lutkovnega gledališča Ljubljana in nizozemske gledališke skupine Dudapaiva Company, ki jo vodi brazilski plesalec in lutkar, Duda Paiva. Iz te skupine, poleg režiserja prihajajo tudi oblikovalci prostora, svetlobe, videa, glasbe, kostumov, naše Lutkovno gledališče pa sodeluje z igralskim ansamblom in tehnično podporo. Njihovo izrazno sredstvo so lutke iz penaste gume, za katere Paiva pravi, da so mu najbližje, saj dovoljuje večji razpon izrazov lutk in zaradi možnosti velike gibalne manipulacije, tudi podaljšek igralčevega telesa. O predstavi Love dolls pa več v pogovoru. Poslušajmo.

DUDA PAIVA (brazilski plesalec in lutkar, iz skupine Dudapaiva Company): To je črna komedija o fenomenu lutk za odrasle. Na vzhodu, na Japonskem jim rečejo Dutch wife, nizozemske žene in zato, ker so po drugi svetovni vojni nizozemski mornarji pluli proti vходу, v Indonezijo, Kitajsko, in ker so bile temperature tako visoke, da niso mogli spati, so iz bambusa delali velike blazine, ki so jih spodvili podse, skozi je prihajal zrak in to jih je osvežilo. Domačini so jih gledali in rekli, glej, to je Dutch wife, to se mi zdi zelo ljubko naključje, ker je tudi naša skupina nizozemska. Zato vselej rad povem to zgodbo.

TANKO: Kako ste se odločili za uprizorjanje te teme?

PAIVA: Po internetu in na televizijskih kanalih sem videl prispevke, v katerih so intervjuvali ljudi, ki ljubijo ženske lutke oz. ljudi, ki iz različnih razlogov končajo v odnosu z lutko človeške velikosti, ne pa živim človekom.

TANKO: In kaj vi menite o tem? Je to neke vrste napaka v odnosu med dvema človekoma?

PAIVA: Zagotovo to odseva sodobni čas in to, kako zelo smo oddaljeni drug od drugega, to je odsev naše družbe. Nekateri neradi ranijo drugega in so doma raje z lutko. Ali, na primer, moški ovdovi in misli, da ne bo nikoli nobena ženska mogla nadomestiti njegove žene in da je bolje, da ima lutko. Veliko je razlogov. Nekateri menijo, da so to malce premaknjeni ljudje, perverzni, ampak mi ne moremo soditi. In, predvsem, jaz nisem tisti, ki bi jih sodil. Meni se zdi to fascinantno. Saj kot lutkarja tudi mene zelo zanimajo lutke in zato se mi zdi to krasna vzporednica med mojim poklicem in tem fenomenom. Predstava se dogaja v Love Dolls hotelu, takšni dandanes obstajajo na Japonskem in o moškem, ki je tja prišel prvič in se prvič srečal z lutko. In to je njegovo potovanje. Da bi razumeli situacijo osamljenosti, ko si s plastično osebo.

TANKO: Scenografija je narejena iz kvadratov, škatlastih odprtih, tam je celica.

PAIVA: Vse to je svoj vzorec našlo pri seksualnih ječah, to so prostori, kamor zahajajo in kjer se srečujejo ljudje, da bi imeli seksualna srečanja. To nas je, torej, navdihovalo, vendar smo v uprizoritvi to predelali in izrazili svoj pogled na to. Na Japonskem tudi pravijo, da so Love Dolls hoteli videti kot mrtvašnice, le bolj seksi. In tudi to nas je navdihnilo. In scenografija, s tem škatlami, predali, predstavlja naše kategoriziranje ljudi. V predstavi dobesedno predalčkamo ljudi, jih okvirjamo.

TANKO: Na začetku in na koncu predstave se pojavi nosorog, ki nekako razblinja te fantazme.

PAIVA: Tako je. Nosorog posrka dušo te žensk. Nosorog je eksotična, samotna žival in tudi iz njihovih rogov v kitajski medicini pridelujejo afrodiziak. Zame je to poetična metafora za vse kar je zelo samotno, osamljeno, samosvoje.

TANKO: Predstava ima tudi elemente kabareta.

PAIVA: Ja, to so zelo občutljive teme. Odtujenost, osamljenost, k tem izhodiščem sem želel pristopiti na smešen način, kajti na to lahko sicer gledamo zelo pesimistično, ker je tako intenzivno in žalostno. In želel sem izraziti različne ravni, zato humor in tragika hodita z roko v roki, to je velika značilnost vseh mojih predstav.

TANKO: Je po vašem mnenju igra bolj resnična od življenja samega?

PAIVA: Ja, morala bi biti. Ker, ko delamo z lutkami, moramo priti z njimi do bistva. Gre tudi zato, da lutke živijo, postanejo več od ljudi in to je način, kako verjeti vanje, sicer postanejo le kos pene.